

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 февруари 1979 година*

По дело 136/78

с предмет преюдициално запитване от Cour d' Appel, Colmar, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между

Ministère Public (Министерството на обществения ред),

и

г-н Vincent Auer, живеещ в Mulhouse,

граждански ищци,

Ordre National des Veterinaires de France (Национална организация на ветеринарите във Франция)

и

Syndicat National des Veterinaires (Национален синдикат на ветеринарите),

преюдициално решение относно тълкуването на членове 52 и 57 от Договора за ЕИО.

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н А. М. Donner, г-н Р. Pescatore, г-н М. Sørensen, г-н А. O'Keefe, г-н G. Bosco, и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

1. С Решение от 9 май 1978 г., постъпило в Съда на 14 юни 1978 г., Cour d'Appel, Colmar, е отправил запитване до Съда в съответствие с член 177 от Договора за ЕИО за преюдициално решение на следния въпрос:

„Дали забраната за лице, което е получило право да упражнява професията на ветеринарен хирург в държава-членка на Европейската общност и което, след придобиване на правото, е станало гражданин на друга държава-членка, да упражнява упоменатата професия в другата държава-членка представлява ограничаване на свободата на установяване, предвидена в Договора от Рим, във връзка с осъществяването на самостоятелна стопанска дейност по смисъла на член 57 от Договора?“

2. Въпросът е поставен в контекста на наказателното производство на основание, освен други, за незаконно упражняване на дейност като ветеринарен хирург във Франция.

3. Обвиняемият, който по произход е австрийски гражданин, е следвал ветеринарна медицина във Виена (Австрия), впоследствие в Лион и накрая в университета в Парма, където на 1 декември 1956 г. му е присъдена докторска степен по ветеринарна медицина, а на 11 март 1957 г. му е връчено временно удостоверение, предоставящо право да практикува професията ветеринарен хирург. Временното удостоверение е издадено от комисия, учредена от този университет.

4. Удостоверението е издадено на лицето в съответствие с преходните разпоредби на италианския закон, приет на 8 декември 1956 г., съгласно който упражняването на професията на ветеринарен хирург в бъдеще ще бъде поставено в зависимост от допълнително условие (в допълнение към придобиването на докторска степен по ветеринарна медицина), а именно – полагането на държавен изпит. Лицата, на които е присъдена степен преди влизането на закона в сила, се освобождават от полагането на държавен изпит при условие, че представят временно удостоверение за упражняване на професията, издадено от комисиите, създадени специално за тази цел в университетите.

5. Обвиняемият се е установил във Франция и на 4 октомври 1961 г. е придобил френско гражданство чрез натурализация. Впоследствие лицето многократно е подавало молби за прилагането на разпоредбите на френския указ № 62-1481 от 27 ноември 1962 г. „относно медицинското и хирургическо обслужване на животни от ветеринарни хирурзи, които са придобили или възстановили френско гражданство“ (OB RF, 7.12.1962 г., стр. 12014).

6. Съгласно първия параграф на член 1 от упоменатия по-горе указ, разрешението за медицинско и хирургическо обслужване на животни може да се предостави със заповед на министъра на земеделието на ветеринарни хирурзи, които са придобили или възстановили френското си гражданство и които не притежават държавен докторат, посочен в член 340 от Code Rural.

7. Съгласно втория параграф от същия член комитет, свикан от министъра на земеделието, проучва квалификациите и изготвя мнение относно професионалната компетентност и почтеност на кандидатите. В член 3 от указа се предвижда, че не се дава разрешение на лица, освен ако не притежават точно определени френски степени на образование, или „ветеринарна степен, присъдена в чужбина, чието съответствие с френска степен трябва да бъде признато от комитета, създаден съгласно член 1 по-горе”.

8. Компетентният комитет е на мнение, че не може да се признае съответствието на степента, представена от обвиняемия, с френска степен от гледна точка на упражняване на ветеринарна медицина. В резултат на това, последващите искания на лицето са били отхвърлени. Независимо от това, той е практикувал ветеринарна медицина, поради което срещу него е било повдигано обвинение на няколко пъти.

9. Въпросът, отправен до съда, изисква основно да се изследва дали имайки предвид разпоредбите на правото на Общността, свързани със свободата на установяване (в сила към момента на установяването на фактите, въз основа на които се позовава обвинението пред националния съд), засегнатото лице е имало право да упражнява професията ветеринарен хирург във Франция, въпреки че квалификацията е придобита в Италия.

10. Ситуацията, която е отнесена за разглеждане от националния съд, е свързана с физическо лице - гражданин на държава-членка, в която лицето действително живее и е свързана с разпоредбите на договора относно свободата на установяване, с оглед възможността за разрешение за упражняване на професията ветеринарен хирург във Франция, докато лицето не притежава степените, изискуеми от гражданите на държавата, но притежава степен и квалификации, придобити в друга държава-членка, които му позволяват да практикува професията в тази държава-членка.

11. Трябва също така да се упомене, че ситуацията е възникнала по времето, когато член 57, параграф 1 от Договора относно взаимното признаване на дипломи, сертификати и други документи, удостоверяващи квалификация, все още не се е прилагал по отношение практикуването на професията ветеринарен хирург.

12. Този въпрос впоследствие е предмет на разглеждане от Директива № 78/1026 на Съвета от 18 декември 1978 г. относно взаимното признаване на дипломи, сертификати и други документи, удостоверяващи формална квалификация по ветеринарна медицина, включително мерки за улесняване на ефективното упражняване на правото на установяване и свободата за предлагане на услуги (ОВ L 362, стр. 1), изменена с Директива № 78/1027 на Съвета от същата дата относно координирането на разпоредби, съдържащи се в закон, подзаконов или административен акт по отношение дейността на ветеринарните хирурзи (ОВ L 362, стр. 7).

13. Съгласно член 18 от първата директива и член 3 от втората директива на държавите-членки се дава период от две години, в който да приведат в действие мерките, които са необходими за спазване на директивите, считано от датата на нотификацията за приемането на директивите.

14. Следователно трябва да се вземе предвид въпросът дали, и ако да, до каква степен, гражданите, установени в държава-членка са имали право към разглеждания период да се възползват от прилагането на разпоредбите на членове 52 - 57 от Договора в ситуации, подобни на описаните по-горе.
15. Тези разпоредби трябва да се тълкуват с оглед на систематичното им място в общата структура на Договора и неговите цели.
16. Съгласно член 3 от Договора, дейностите на Общността във връзка със създаването на Общ пазар включват, *inter alia*, премахването на всякакви пречки за свободата на установяване за лица и услуги.
17. В текста на член 7 от Договора, в рамките на приложното поле на последния, се забранява дискриминация, основана на националност.
18. По този начин свободата на движение на хора е насочена към създаването на Общ пазар, в който гражданите на държавите-членки имат възможност да осъществяват стопанска дейност чрез установяването им или чрез предлагането на услуги на всяко място в рамките на територията на Общността.
19. Що се отнася до правото на установяване, осъществяването на тази цел на първо място е подкрепено от член 52 от Договора, който предвижда, на първо място, че „ограничения на свободата на установяване на граждани на държава-членка на територията на друга държава-членка са забраняват поетапно в рамките на преходен период” и, на второ място, че свободата на установяване включва правото да се предприема самостоятелно стопанска дейност „при условията, предвидени според законите на държавата на установяването за нейните собствени граждани”.
20. Доколкото член 52 е насочен към осигуряването на пряк ефект в рамките на преходния период, правото на национално третиране се прилага само спрямо гражданите на една държава-членка, установени в друга държава-членка, доколкото гражданите на приемащата държава-членка по дефиниция попадат в обхвата от разглежданите правила.
21. Все пак, от разпоредбите на членове 54 и 57 от Договора става ясно, че свободата на установяване не е напълно осигурена чрез прилагането на правилото за национално третиране, тъй като подобно прилагане запазва всички други пречки, различни от тези, свързани с липсата на гражданство на приемната държава-членка и, по-специално, тези пречки, които произтичат от разлики в условията, предвидени от отделните национални законодателства за придобиването на подходяща професионална квалификация.
22. С оглед постигането на пълна свобода на установяване член 54 от Договора предвижда, че Съветът изработва обща програма за премахване на съществуващите ограничения върху свободата на установяване, а член 57 предвижда, че Съветът приема директиви за взаимно признаване на дипломи, сертификати и други документи, удостоверяващи квалификация.
23. От общата структура на двете Общи програми от 18 декември 1961 г., изработени за прилагане на членове 54 и 63 от Договора (ОВ 1962 г., стр. 32 и 36) и на директиви, приети за прилагането на тези програми, следва, че приложното

поле, *ratione personae*, на мерките за осигуряване на свободата на установяване и за предлагане на услуги се определя във всеки конкретен случай без да се прави разлика, основана на националност.

24. Тази идея, и по-специално степента, до която тя се отнася до ефектите от взаимното признаване на дипломи, сертификати и други документи, удостоверяващи квалификация, е в съответствие с общото правило, посочено в член 7 от Договора, съгласно който, в рамките на приложното поле на Договора, се забранява всяка дискриминация основана на националността.

25. В допълнение, що се отнася до упражняването на професията на ветеринарен хирург, тази идея бе потвърдена изцяло от декларацията относно определянето на лицата, попадащи в обхвата на директивите. Тази декларация е част от протокола от срещата на Съвета, по време на която бяха приети директивите относно взаимното признаване на дипломи и координиране на разпоредбите, съдържащи се в закон, подзаконен или административен акт по отношение на дейността на ветеринарните хирурзи.

26. Декларацията гласи, че „Съветът потвърждава, че свободата на установяване, и по-специално спрямо притежателите на сертификати, получени в други държави-членки, трябва да се приема при същите условия за гражданите на други държави-членки и за гражданите на заинтересованите държави-членки, както в случаите с други директиви”.

27. От формулировката на въпроса, отправен до Съда, и на мотивите към решението на националния съд, е очевидно, че съдът би искал също така да разбере дали фактът, че заинтересованото лице е придобило френско гражданство чрез натурализация по-късно от датата на придобиването на италианските степени и квалификации, на които се позовава, по своя характер може да повлияе на отговора на поставения въпрос.

28. В рамките на приложното поле на Договора липсва разпоредба, която да позволява гражданите на държава-членка да бъдат третирани различно в зависимост от времето или начина, по който са придобили гражданство на тази държава, доколкото, към момента, към който се позовават на разпоредбите на правото на Общността, те са притежавали гражданство на друга държава-членка и в допълнение, са били спазени другите условия за прилагане на правилото, на което се позовават.

29. От това следва, че при преценката на правата на гражданите на държава-членка, в периоди преди или след датите, посочени в упоменатите по-горе директиви, датата, на която е придобит статуса на гражданин на държава-членка е правно неотнормим, доколкото гражданинът е притежавал националността към момента на позоваването на разпоредбите на правото на Общността, възползването от които е свързано със статуса на гражданин на държава-членка.

30. От изложеното по-горе следва, че член 52 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че за периода, предхождащ датата, на която държавите-членки са задължени да вземат мерки, необходими за въвеждането на Директиви № 78/1026 и 78/1027 на Съвета от 18 декември 1978 г., гражданите на държава-членка не могат да се позовават на разпоредба относно практикуването на професията

ветеринарен хирург в тази държава-членка при условия, различни от тези, посочени в националното законодателство.

31. Този отговор не нарушава действието на упоменатите по-горе директиви към момента, към който държавите-членки са били задължени да ги спазват.

По съдебните разноски

32. Разходите, направени от правителството на Френската република и Комисията на Европейските общности, които са представили своите становища на Съда, не могат да бъдат предмет на възстановяване.

33. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Cour d'Appel, Colmar, с определение от 9 май 1978 г. реши:

Член 52 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че за периода, предхождащ датата, от която държавите-членки са задължени да предприемат мерките, необходими за спазването на Директиви № 78/1026 и 78/1027 на Съвета от 18 декември 1978 г., гражданите на държавите-членки не могат да се позовават на тази разпоредба с оглед упражняването на професията ветеринарен хирург в държавата-членка при условия, различни от тези, посочени в националното законодателство.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 февруари 1979 година.

Подписи